

МУРДЖО.

Тѣй се казва любимецътъ на Пенка. Единъ день тя му казва: „Мурджо, не трѣба да гълташъ тѣй лакомо храната, която ти давамъ. Ти много ядешъ! Я се погледни, колко си дебелъ, човѣкъ мѣчно може да те познае! „Хмъ-хмъ!“ отговаря ѝ Мурджо и продължава да гълта натопления въ млѣко хлѣбъ.

Мурджо знае само единъ отговоръ: „Хмъ-хмъ“

— Мурджо, искашъ ли да се поразходишъ?
— Хмъ-хмъ!

— Мурджо, не бѣгай толкова далечъ! -Хмъ-хмъ!

— Мурджо, погледни коткитѣ! (той страшно ги мрази)—Хмъ-хмъ!

Пенка остава недоволна отъ тѣзи отговори и му казва:

— Защо ти се едно твърдишъ? Кога ще се научишъ да отговаряшъ както трѣба? Отговоръ: „Хмъ-хмъ!“

Мурджо и Пенка сѣ нераздѣлни другари. И двамата обичали сладки нѣща: сухарчета, баклавички, корабета и симидчета. И двамата обичали да скачатъ и да бѣгатъ, до като се изморятъ, а послѣ лѣгатъ и заспиватъ. Тѣ не били съгласни само въ едно нѣщо. Пенка обичала да цапа въ водата, а Мурджо се страхувалъ отъ нея.

— Какво упорито куче си ти! говори му Пенка. Веднажъ само поопитай и ще видишъ, колко хубаво е да се кѣпишъ въ топла водица. Ако искашъ лесно ще те науча и да плавашъ.

— Хмъ-хмъ! отчаяно рѣмжи Мурджо и се дърпа отъ рѣцѣтъ на Пенка, която го стиска по-силно и го носи къмъ водата.

— Стига си мѣчила кучето! Пустни го! ви-